

ако туй слѣдва, азъ щѣ ви отъ сега натамъ още по-вече обычамъ. Но кажете ми, моляхъ ви, името на този философъ.

ГРОЗДАНА.

Той ся имѣнуваше Сократъ.

МАРІЯ.

Ха!! азъ го добръ знахъ, учителко, вый ми вчера казахте едни хубавѣ неговѣ исторіи.

УЧИТЕЛКА.

Прикажи мѣ на тѣзи Господжицы, драга.

МАРІЯ.

Сократъ имаше едни жени лошѣ, която непрѣ-станваше секъкъ да го псува. Единъ день като ся кара тя много съ него, той излѣзна отъ при ней за да ѣ вече неслуша. Тази лоша жена ся много раз-гнѣви като немаше вече съ кого да ся кара, и туй ѣ толко много разсърди, щото зе едно гърне съ помѣхъ и го излѣ възъ главѣтъ на мѣжа си. Може бы, вый ще вѣрвате Господжицы, че Сократъ ся разсърди на жевѣтъ си; не! никъкъ. Той погна да ся смѣе и рѣче на единъ свой пріятель, който бѣше тамо: *Подиръ грѣмошевицѣхъ, секогѣ вали и дѣждѣ*. Глѣчната на женѣтъ си наричаше грѣмотевица, а помѣхта бѣше дѣждѣтъ, който му искаля дрѣхѣтъ.

СОФІЯ.

Извѣстна съмъ, че жената му обычаше по-добръ да ѣ бѣше билъ, отколкото да го глѣда че ся смѣе.